

ουφόψαρα

Στα πέρατα του σύμπαντος

Ο Δημήτρης Μελικέρτης γεννήθηκε το 1988 στην Αθήνα. Είναι Dr. Δημιουργικής Γραφής του Royal Holloway, University of London. Από τις Εκδόσεις Πατάκη κυκλοφόρησε το 2017 το πρώτο του βιβλίο για παιδιά με τίτλο *Ο Γιγαντοκυνηγός*.

www.dmelicertes.com

Δημήτρης Μελικέοτης

ουφόψαρα

Στα πέρατα του σύμπαντος

μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Δημήτρης Μελικέρτης, *Ουφόψαρα, Στα πέρατα του σύμπαντος*

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δημήτρης Μελικέρτης

Εικαστικό εξωφύλλου: *Mechanical fish*, σχέδιο της Dagmara Matuszak για λογαριασμό της Artifex Mundi S.A. Το εικαστικό προέρχεται από το βιντεοπαιχνίδι *Clockwork Tales* της Artifex Mundi S.A. και χρησιμοποιείται με την άδειά της.

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινοπούλου-Ρένεση

Copyright© για την εικόνα του εξωφύλλου Artifex Mundi S.A.

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Δημήτρης Μελικέρτης, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2018

ΚΕΤ Γ190 ΚΕΠ 914/18 ISBN 978-960-16-7585-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σε όσους ανοίγουν την πόρτα της ζωής

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένα σύμπαν εδώ κοντά

Το αγόρι δίχως όνομα.	17
Ο μηχανικός παπαγάλος.	29
Το ανδροειδές.	37
Ο ξένος με το μυστηριώδες πακέτο.	46
Ούτε γουάτα ούτε ζημιά.	58
Η αρχή του χάους.	69
Ηφειψ.	75
Τριάντα δύο τα χαράματα.	82
Μεταφραστικαραμέλες.	88
Κουλουβάχατα.	100
Καταδίωξη στα σκοτεινά.	106
Όχι πάλι, διάολε-ε-ε-ε!	114
Το δεύτερο ρήγμα.	118
Βερενίκη.	123
Ουπς!	132
Ο Τσουπακάμπρα απ' την Κολοπετινίτσα.	140
Δεν. Φίλαγα. Τα. Ψάρια.	144
Σου & Σπου.	153
Σάντια Τρισαξφιοπρελνοκοπότλ IV.	162
Περιμένοντας το <i>Σίγκουρντ Ίρινγκ</i>	167

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ:

Ας περπατούν ανάποδα τ' αστέρια

Χαμένοι στο άγνωστο	177
Υ-Ταλεκονσέρα	184
1992ος όροφος	195
Το κυκλοθυμοποτό	205
Ποιος κοροϊδεύει ποιον	217
Φωτιά και λάβρα!	223
Ο Τσιπουρόσαυρος Ρεξ	233
Γλίτσα και αθανασία	243
Επειδή κάνουν «γουάου»	248
<i>Χάλκκιαν Άκριοτ</i>	258
Σου πάει γάντι	265
Π, όπως Προδοσία	271
Ο κώδικας τιμής του Γκζιλντιρίμ-Ου	279
Ενάντια στους λεπτούς σούμο σάι	283
Η γλυκιά επιστήμη	291
Ουφόψαρα	298
Τσιπ	304
Αβαείο Σαντχού	310
Καρεκλοκένταυρος	315
Ο καστελάνος Ανατάμ	323
Μυστικά του σύμπαντος	330
Θεουργία και θάνατος	338
Σκοτάδι	344
Έξω απ' τον χώρο και τον χρόνο	350
Παγίδα	354
Γούτσου γούτσου	358

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ακόμα πιο μακριά: Στο τώρα

Αρμονία	365
Τα τελευταία χρονόψαρα	377

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Χρονόψαρα: Απόσπασμα από μια εμπειριστατομένη μελέτη	385
---	-----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ένα σύμπαν
εδώ κοντά

άκου: ξέρω ένα σύμπαν εδώ κοντά
ωραίο όσο δε φαντάζεσαι: πάμε, φύγαμε
— από ποίημα του *e. e. cummings*

Το αγόρι δίχως όνομα

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΙΑΝΤΟΣ, ζούσε ένα αγόρι.

Κατοικούσε στον λίγο πολύ άγνωστο αστερισμό του Τετράγωνου & Πεινασμένου Κυνός, ο οποίος υπάγεται στο διαγαλαξιακό σύμπλεγμα Υπερ-Πλεκτάνη-Z6K της Ομοσπονδίας των Ορειχάλκινων Σοφιστών Ζιλκ. Συγκεκριμένα, ζούσε στον πλανήτη Μπλου63, στα περίχωρα της μικρής πόλης Αλ-Αγλύ-3081°, και δούλευε στο πανδοχείο *Ζεφριάτ ο Τριακοστός Τρίτος*, το οποίο περισσότερο έμοιαζε μ' ετοιμόρροπο στάβλο παρά με «ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις μισού αστέρα, δωμάτια σε φτηνές τιμές!», σύμφωνα με τη διαφήμιση της επιχείρησης στην πλατφόρμα Ζούισκ.

Το αγόρι δεν είχε όνομα. Δε γνώρισε ποτέ γονείς ώστε να του δώσουν κάποιο. Η έλλειψη ονόματος, βέβαια, δε δυσκόλευε όσους του απηύθυναν τον λόγο. Άκουγε σε δεκάδες διαφορετικά ονόματα, ανάλογα ποιος τον διέταξε ή του έβαζε τις φωνές κάθε φορά και πόσο αγενής ήταν. Να μερικά: *παιδί, χαμάλη, μικρέ, άχρηστε, υπηρέτη, τιποτένιε, χαμένο, ορφανό.*

Οι προσβολές δε σταματούσαν στις προσφωνήσεις. Συνά γινόταν στόχος για πλήθος πειράγματα και καλαμπού-

ρια. Οι μεταλλωρύχοι του Μπλου63, μόνιμοι θαμώνες στο πανδοχείο του Ζεφιράτ, παρότι δε φημίζονταν για την οξυδέρκειά τους, τ' αστεία τα 'χαν για ψωμοτύρι. Δυστυχώς, όσο πιο χαζός είναι κανείς, τόσο πιο άνοστο και το χιούμορ του. Και τ' αστεία των μεταλλωρύχων ήταν οικτρά.

Για παράδειγμα: πριν από δυο λεπτά ο Βιγκ ο Ξεσίπωτος, όπως είναι γνωστός στο πανδοχείο και τα ορυχεία περιτόνιου, έδειξε με νόημα το άδειο ποτήρι του και φώναξε στο αγόρι:

«Ε, μουχλάρι! Τι κάθεσαι; Σέρβιρέ με!»

Η παρέα του ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Τριγύρω, κι άλλοι μεταλλωρύχοι επαναλάμβαναν τη λέξη χαχανίζοντας. Παίρνοντας θάρρος απ' την αντίδρασή τους, ο Βιγκ άρχισε να φωνάζει χτυπώντας το τραπέζι με τον πάτο του ποτηριού:

«Μουχλάρι! Ε, μουχλάρι! Μουχλάρι!»

Το αστείο, βέβαια, ήταν άστοχο. Κι αυτό γιατί το μουχλάρι, υποζύγιο των ορυχείων και κοινό είδος χλωροπανίδας στον Μπλου63, είναι ιδιαίτερα οκνηρό φυτόζωο. Στην παροιμιώδη τεμπελιά του οφείλεται εν μέρει κι ότι αδιαφορεί για την υγιεινή του. Δεν περιποιείται το πυκνό του τρίχωμα, με αποτέλεσμα να φυτρώνουν και να ευδοκιμούν πάνω του πλήθος μύκητες και μούχλα, την οποία ποτίζει ο πλούσιος σε θρεπτικά συστατικά ιδρώτας του.

Απεναντίας, το αγόρι δίχως όνομα μόνο ακαμάτη δεν ταίριαζε να το αποκαλούν. Σηκωνόταν στις έξι τα χαράματα κι έπιανε δουλειά αμέσως, μέχρι αργά το βράδυ στις είκοσι οχτώ, όταν το εστιατόριο του πανδοχείου έκλεινε. Συχνά αναγκαζόταν να μένει ξύπνιος και μέχρι τις τριάντα δύο, την τελευταία ώρα του ρολογιού, περιμένοντας

στην υποδοχή για νυχτερινούς ταξιδιώτες. Οπότε η σύγκριση με μουχλάρι φάνταζε παράταιρη.

Τέτοιου είδους διακρίσεις παραήταν λεπτές για τον Βιγκ. Κραύγαξε «Μουχλάρι!» με βροντερή φωνή, τραβώντας την προσοχή όλων στην κατάμεστη αίθουσα. Το αγόρι δίχως όνομα ισορροπούσε έναν δίσκο με ποτήρια, πιάτα και μαχαιροπίρουνα στο ένα χέρι, ενώ με τ' άλλο σκούπιζε βιαστικά το τραπέζι απ' όπου τα μάζεψε. Προηγούνταν άλλες τέσσερις παραγγελίες: τριών μεταλλωρύχων και της καλοντυμένης γυναίκας στην άκρη του πάγκου.

Αποφεύγοντας ν' απαντήσει στην πρόκληση του Βιγκ, έσπευσε στο μπαρ. Περνώντας ανάμεσα από τραπέζια και καρέκλες, σημείωνε νοερά τις αγγαρείες που τον περιέμεναν. Πυρετώδες σκούπισμα, καθάρισμα, και φυσικά η ατέλειωτη λάντζα. Κατόπιν, προετοιμασία για το τρίτο κύμα πελατών, το νυχτερινό, και ό,τι άλλο θέλημα απαιτούσαν οι λιγοςτοί ενοικιαστές στον πάνω όροφο. Τουλάχιστον οι επισκέπτες που διανυκτέρευαν στο πανδοχείο μετριούνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού και η δουλειά του περιοριζόταν στη μεγάλη τραπεζαρία. Γέμιζε τούτη ασφυκτικά τρεις φορές τη μέρα: το πρωί πριν ανοίξουν τα ρουχεία, όταν σταματούσαν για διάλειμμα το μεσημέρι, κι αργά το βράδυ με το σχολασμα.

Χειρότερη πελατεία απ' τους βρομιάρηδες, άξεστους κι ατσούμπαλους μεταλλωρύχους περιττόνιου δεν υπήρχε. Το μισό φαγητό κατέληγε στο πάτωμα. Κι όταν επιτέλους έφευγαν, τα καθίσματα και τα τραπέζια κόλλαγαν από χυμένα ποτά. Έφτυναν καταγής κι ο καπνός απ' τα στριφτά τσιγάρα που κάπνιζαν αρειμανίως βρομούσε σαν καμένο μαλλί. Σήμερα ειδικά το εστιατόριο έδειχνε ακό-

μα πιο βρόμικο. Ήταν τέλος του μήνα και μέρα πληρωμής για τους μεταλλωρύχους, οπότε συμπεριφέρονταν με περισσότερο αναισθησία.

Ολόγυρα στην τραπεζαρία τραχείς, χοντροκομμένοι άντρες με απεριποίητα μούσια και ρούχα λιωμένα απ' τη δουλειά μασούσαν θορυβωδώς, έπιναν βενζόμπιρα, κουβέντιαζαν και χαρτόπαιζαν κατά τη μεσημεριανή τους ανάπαυλα. Προηγήθηκαν και δυο καβγάδες, ο τελευταίος μάλιστα καταλήγοντας σε μπουνιές. Όμως πάντα έτσι περνούσε η μέρα. Το απίθανο θα 'ταν ν' άνοιγε το εστιατόριο και να μην πλακώνονταν οι μεταλλωρύχοι.

Το αγόρι δίχως όνομα πήρε να ξεφορτώνει τον δίσκο στο μπαρ. Πίσω του ηχούσαν οι κραυγές του Βιγκ με σιγοντάρισμα απ' την παρέα σαν χορωδία:

«Μουχλάρι! Ε, μουχλάρι!»

Καθισμένος στην ταμειακή μηχανή, ο Ζεφινράτ τον παρατηρούσε χαμογελώντας χαιρέκακα. Ποτέ δεν έκρυβε την ικανοποίησή του όταν κάποιος απ' τους πελάτες κακομεταχειριζόταν τον μικρό. Μόνο η γυναίκα του, η Τζελμίν, του συμπαραστεκόταν μερικές φορές αν τα πράγματα εκτροχιάζονταν επικίνδυνα. Όμως η Τζελμίν βρισκόταν στην κουζίνα, μαγειρεύοντας ασταμάτητα για τους αδηφάγους μεταλλωρύχους.

Το αγόρι φόρτωνε τον δίσκο με την παραγγελία των πελατών που προηγούνταν. Ο Ζεφινράτ σηκώθηκε απ' την ταμειακή μηχανή και πλησίασε, μετακινώντας με δυσκολία το παχύ κορμί του. Ανασήκωσε το αξύριστο μούτρο του, αφού ο μικρός τον περνούσε ένα κεφάλι, κι έσιμιξε τα θυσανωτά του φρύδια.

«Άσ' τους αυτούς. Σέρβισε τον Βιγκ».

Δε χρειάστηκε να το πει δεύτερη φορά. Το αγόρι παράτησε τον δίσκο κι άρχισε να γεμίζει ένα ποτήρι βενζόμπιρα απ' το βαρέλι, κρατώντας το διαγώνια κάτω απ' την κάνουλα. Το φαγητό κρύωνε αδικαιολόγητα, ενώ η μπίρα του Βιγκ μπορούσε να περιμένει. Όμως ο Ζεφιράτ ήταν απόλυτος άρχοντας στο πανδοχείο κι είχε μάθει να τον υπακούει χωρίς να φέρνει αντίρρηση. Οι αντιρρήσεις έφεραν μπελάδες.

Γέμισε μέχρι πάνω το ποτήρι κι έσπρωξε μ' ένα μαχαίρι τον περιττό αφρό. Μια και οι μεταλλωρύχοι ήταν τσιφούτηδες, έκαναν παράπονα αν έλειπε απ' τη βενζόμπιρά τους έστω μισό εκατοστό. Βγήκε απ' τον πάγκο του μπαρ και κίνησε προς το τραπέζι του Βιγκ, ο οποίος κόντευε να ξελαρυγιάσει. Προχωρώντας, τον παρατηρούσε.

Δεν ξεχώριζε πολύ απ' τους υπόλοιπους, με τη διαφορά ότι ήταν χοντρότερος και περισσότερο βλάκας απ' το συνηθισμένο, πράγμα που τον έκανε και πιο επικίνδυνο. Τον ήξερε καιρό, καθώς ο Βιγκ δούλευε στα ορυχεία και σύχναζε στο πανδοχείο χρόνια πριν γεννηθεί το αγόρι. Όμως δεν κατάφερε ποτέ να τον δει με συμπάθεια.

Δε θα 'φτανε να τον χαρακτηρίσει κακό. Ο Βιγκ και γενικά οι μεταλλωρύχοι ήταν απλοί άνθρωποι, φτωχοί, αμόρφωτοι, άξεστοι. Έκλεβαν στα χαρτιά, έκαναν μικροαπατεωνιές, έβριζαν κι έστηναν καβγάδες, αλλά δε θα τους έλεγες και εγκληματίες. Ζούσαν μακριά απ' τις οικογένειές τους, δουλεύοντας ώρες ατέλειωτες στα ορυχεία, κακοπληρωμένοι και υπό άθλιες συνθήκες. Άσε που η περιστροφή του πλανήτη ρυθμιζόταν με τεχνητά μέσα ώστε η διάρκεια της ημέρας να είναι μεγαλύτερη και να εργάζονται περισσότερο. Κοιμούνταν στα φτωχικά καταλύματα που

τους παρείχε η Εταιρεία Εξόρυξης Περιπτόνιου, έδειχναν μόνιμα ρακένδυτοι και ατημέλητοι, κι άλλο από σκληρή δουλειά δεν ήξεραν. Τέτοια ήταν η ζωή τους και πολλές χαρές δεν τους επιφύλασσε πέρα απ' τις ώρες που περνούσαν στο πανδοχείο στα περίχωρα της Αλ-Αχλύ-3081°, πίνοντας και χαζολογώντας.

Ωστόσο, αν οι μεταλλωρύχοι είχαν μια φορά παράπονο απ' τη ζωή, το αγόρι δίχως όνομα είχε δέκα. Εκείνοι πληρώνονταν για την εργασία τους κι ήταν ελεύθεροι να κυνηγήσουν την τύχη τους αλλού άμα ήθελαν, άσχετα αν δεν το έκαναν. Ο ίδιος τι επιλογές διέθετε; Τι του ανήκε; Τίποτα, ούτε καν ένα όνομα. Δεν ταξίδεψε ποτέ, κι όλη του η ζωή ως τώρα και για τα επόμενα χρόνια μέχρι να ενηλικιωθεί ανήκε εξ ολοκλήρου στον Ζεφιράτ. Αυτός έτυχε να τον βρει στην πόρτα του δεκατέσσερα χρόνια πριν, βρέφος που το εγκατέλειψαν, και τον μεγάλωνε στο πανδοχείο. Όχι από καλοσύνη· τέτοια ιδιότητα δεν περίσσευε στον Ζεφιράτ. Από συμφέρον και για δικό του κέρδος. Καθώς δεν κατάφερε να κάνει παιδιά, εκμεταλλεύτηκε το αγόρι που έβαλε στον δρόμο του η μοίρα, αναγκάζοντάς το να δουλεύει στο πανδοχείο με αντάλλαγμα τη στέγη και το φαγητό.

Δεν ήταν περίεργο, λοιπόν, που το αγόρι έβλεπε με αντιπάθεια τον Βιγκ. Κι εκείνου η ζωή δύσκολη ήταν, του χάριζε όμως περισσότερες ελευθερίες. Περιτριγυριζόταν από φίλους, το μέλλον του προβλεπόταν φτωχό αλλά σίγουρο, και εν τέλει κάποιες ώρες της μέρας μπορούσε να τις περνά όπως ήθελε. Δεν τον κάκιζε επειδή ήταν θορυβώδης. Μισούσε τα βλακώδη αστεία του, τα οποία πάντα στόχευαν τον ίδιο και του χαλούσαν το κέφι χωρίς λόγο, όσο και τη βρομιά που άφηνε πίσω του.

Όταν έφτασε στο τραπέζι, η παρέα του Βιγκ ξέσπασε σε ειρωνικές ζητωκραυγές σαν να τεριμάτιζε τελευταίος σε αγώνα δρόμου. Λες και δεν ίδρωνε δύο ώρες τώρα σερβίροντας πάνω από τρεις ντουζίνες πελατών, τρέχοντας ακατάπανστα απ' τη μια άκρη του εστιατορίου στην άλλη. Η φωνή του Βιγκ έγινε δυνατότερη, ενώ δυο τρεις ακόμα μεταλλωρύχοι συνέβαλλαν στην κοροϊδία:

«Μουγλάρι! Ε, μουγλάρι! Ήρθες επιτέλους;»

Δεν του απάντησε. Η μούρη του Βιγκ, με τα μικρά γουρουνίσια μάτια, έλαμπε κατακόκκινη, εμφανές σημάδι μεθυσμένου. Έσφιγγε το άδειο ποτήρι με τα χοντρά του δάχτυλα και συνέχιζε να το χτυπά στο τραπέζι. Με τ' άλλο χέρι έξιχνε την παχιά κοιλιά του, η οποία εξείχε απ' τη φόρμα των ορυχείων.

Δυστυχώς τέτοια ζώα ήταν υποχρεωμένο να υπηρετεί το αγόρι. Τον έθλιβε αυτό και τον εξόργιζε, όμως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έριξε ένα βλέμμα στον Ζεφινράτ, ο οποίος είχε επιστρέψει στην ταμειακή μηχανή και του ένευε να προχωρήσει χαμογελώντας μοχθηρά.

«Άντε, τεμπέλαρε! Άσ' το στο τραπέζι, ρε Νολ!» του φώναξε ο Βιγκ, παίρνοντας ύφος προσβεβλημένου πελάτη ο οποίος είχε κάθε δικίωμα να παραπονιέται.

Όσο για το «νολ», στη γλώσσα των κατοίκων του Μπλουβ3 σήμαινε «μηδέν», «μηδενικό». Τούτο το παρατσούκλι τού το κόλλησε ο Ζεφινράτ και πλέον έτσι τον αποκαλούσαν όλοι σχεδόν στο πανδοχείο. Παρότι τον πλήγωνε, το 'χε αποδεχτεί. (Χάριν συντομίας, κι ας μην είναι πραγματικό όνομα, το «Νολ» θα χρησιμοποιούμε κι εμείς από δω και μπρος. Ωστόσο χωρίς να εννοούμε «μηδενικό».)

Πλησιάζοντας ο Νολ στο τραπέζι, βρέθηκε πλάι στον

Λόρεγκ. Άλλος τύπος αυτός· επίσης μεταλλωρύχος, φαλακρός, κοντύτερος, εξίσου χοντρός. Τον αποκαλούσαν Αγαθό Λόρεγκ και τ' αστεία του ήταν πιο καλόκαρδα.

Ο Λόρεγκ άπλωσε το πόδι και προσποιήθηκε ότι θα του έβαζε τρικλοποδιά. Δε σκόπευε στ' αλήθεια να τον περδικλώσει, όμως ο Νολ αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την κίνησή του.

Αντί να την αποφύγει, σκόνταψε επίτηδες στο τεντωμένο πέλμα του Λόρεγκ. Πέφτοντας, φρόντισε το γεμάτο βενζόμπιρα ποτήρι να στοχεύει κατευθείαν στη μουτσούνα του Βιγκ.

Σαν σε αργή κίνηση, είδε το περιεχόμενο ν' αδειάζει μ' έναν ικανοποιητικότατο παφλασμό στο πρόσωπο του μεταλλωρύχου, το οποίο πάγωσε σε μορφασμό έκπληξης. Ένας δυο θαμώνες βλαστήμησαν.

Την επόμενη στιγμή ο Νολ βρέθηκε πεσμένος δίπλα στο τραπέζι, ενώ το ποτήρι γλίστρησε απ' τα χέρια του, αναπήδησε στην κοιλιά του Βιγκ κι έγινε θρύψαλα στο δάπεδο.

Όλοι έστρεψαν το βλέμμα προς το μέρος τους. Ο Βιγκ τινάχτηκε όρθιος ανοιγοκλείνοντας τα μάτια και μουγκανίζοντας. Ακολούθησαν μουρμουρητά, γέλια, φωνές που έλεγαν «Οχ, οχ» και «Ήταν ατύχημα».

Ο Βιγκ πήρε να ωρύεται σαν δαιμονισμένος:

«Ρε μουγλάρι, θα σε λιώσω! Πανάθεμά σε, ορφανέ!»

Ο Αγαθός Λόρεγκ με ένοχο ύφος κι ένας δυο άλλοι πετάχτηκαν να τον συγκρατήσουν. Όμως ο Βιγκ, φτυστός μουγλάρι που τα πήρε στο κρανίο, τραβούσε κλοτσιές στα τυφλά κάτω απ' το τραπέζι όπου είχε κρυφτεί ο Νολ. Να σκύψει, ούτε συζήτηση. Δεν μπορούσε. Ανασήκωσε το μακρόστενο, βαρύ τραπέζι απ' τη μια άκρη με τις χερσούκλες του κι έριχνε κλοτσιδία όσο πιο μακριά έφτανε.

Ο Νολ δεν περίμενε. Ήδη μπουσουλούσε να βγει απ' την άλλη άκρη, σπρώχνοντας πόδια δεξιά κι αριστερά. Από ατυχία, μια ξεγυρισμένη κλοτσιά του Βιγκ τον βρήκε στα πλευρά και διπλώθηκε στα δυο. Παρεμπιπτόντως, οι μπότες των μεταλλωρύχων περιβάλλονται εξωτερικά από χοντρό μέταλλο ώστε να προστατεύονται τα δάχτυλά τους όταν κοπανούν σε πέτρες. Άρα καταλαβαίνει κανείς και τι πόνο προκαλεί το χτύπημα από μια τέτοια μπότα.

Η επόμενη κλοτσιά του Βιγκ πέτυχε στο πόδι τον Μόρθογκ, που μερικές φορές τον αποκαλούσαν και Φρικιό. Τούτος δεν ανήκε στην παρέα, αλλά καθόταν στο ίδιο τραπέζι καθώς δεν υπήρχαν άλλες θέσεις κενές.

Η αλήθεια είναι πως ο Μόρθογκ όντως έμοιαζε παραμορφωμένος, άσχετα αν δεν τολμούσε κανείς να του το πει στα ίσια. Το πρόσωπό του χάραζαν καμιά δεκαριά βαθιές ουλές από παλιό ατύχημα στα ορυχεία, ενώ μία διαπερνούσε τα χείλη του κάθετα φτάνοντας ως κάτω στο σαγόκι. Ίσως γι' αυτό δε μιλούσε πολύ. Αν και κάποιοι υποστήριζαν ότι δε μιλούσε γιατί μισούσε τους πάντες και τα πάντα.

Το Φρικιό τινάχτηκε όρθιο τρίβοντας το πονεμένο καλάμι του. Σε ύψος δεν ξεπερνούσε τον Βιγκ, σε πλάτος όμως τον συναγωνιζόταν και σίγουρα ήταν πιο γεροδεμένος. Μια χοντρή φλέβα παλλόταν στο μέτωπό του.

Δίχως να πει κουβέντα, το Φρικιό σήκωσε τη θεόρατη μπουνιά του και την κατέβασε με δύναμη στη βρεγμένη μούρη του Βιγκ. Ένα ηχηρό κρακ ακούστηκε, κι έπειτα αίματα άρχισαν να τρέχουν απ' τα ρουθούνια του Ξεσίπωτου. Προτού ο Βιγκ προλάβει ν' απαντήσει στο χτύπημα, το Φρικιό του κατάφερε και δεύτερη γροθιά, άπερκατ στο πιγούνι με τ' αριστερό, τινάζοντάς του το κεφάλι προς τα πίσω.

Μονομιάς όσοι μεταλλωρύχοι κάθονταν εγκατέλειψαν τις θέσεις τους. Οι φίλοι του Βιγκ μπήκαν στη μέση, άλλοι για να μερέψουν τον Μόρθογκ κι άλλοι για να εκδικηθούν για πάρτη του. Ο καβγάς γενικεύτηκε κι εκτοξεύονταν πιάτα, ποτήρια και καρέκλες προς κάθε κατεύθυνση ενώ επικρατούσε φοβερός σαματάς. Ένα ξώφαλτσο μπουκάλι, άγνωστο από ποιον εκσφενδονισμένο, πέτυχε τον Μόρθογκ κατάμουτρα ανοίγοντάς του κι αυτού τη μύτη.

Εκεί έσβησε και κάθε πιθανότητα ειρηνικής επίλυσης του ζητήματος. Ο Μόρθογκ πήρε να μουγκρίζει σαν φρενοβλαβής, σπέρνοντας κύματα τρόμου, κι οι μεταλλωρύχοι σύσσωμοι σπρώχνονταν πανικόβλητοι προς την έξοδο.

Κι αυτό γιατί πλέον στον καβγά έμπαινε ο αδερφός του Μόρθογκ, ο Γκόρθογκ, τον οποίο αποκαλούσαν και Θεριό. Ελπίδα επιβίωσης απέναντι σε τούτον δεν υπήρχε. Ήταν τόσο πελώριος και κτηνώδης, που έσκαβε στο ορυχείο ξεχωριστή πτέρυγα μόνος του. Ούτε κι αυτός μιλούσε, αλλά όχι από επιλογή. Δεν ήξερε να μιλά. Επικοινωνούσε με βασικά νοήματα. Ή και διά της άγριας βίας, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

Βλέποντας τον μικρό του αδερφό να υποφέρει, το Θεριό ορθώθηκε στην αντίπερα άκρη της αίθουσας, βγάζοντας έναν ακατανόητο βρυχηθμό, κι άρχισε να δέρνει κόσμο ανοίγοντας διάδρομο προς το μέρος του.

Με το Φρικιό απ' τη μια και το Θεριό απ' την άλλη να προσπαθούν να συναντηθούν στη μέση της τραπεζαρίας ώστε να μάχονται πλάτη με πλάτη, όπως ήταν άλλωστε το αγαπημένο τους στιλ βρομόξυλου, το χάος στο εστιατόριο κορυφώθηκε. Έφταιγε και η στενή εξώπορτα, την οποία χρόνια τώρα έλεγε ο Ζεφιράτ να γκρεμίσει και να φτιάξει

μεγαλύτερη αλλά ποτέ δεν έβρισκε καιρό. Σφηνώθηκαν εκεί δυο μεταλλωρύχοι κοιλιά με κοιλιά, κι αίφνης βρέθηκαν όλοι παγιδευμένοι στο μακελειό.

Ο Γκόρθογκ σήκωνε μεταλλωρύχους, αναισθητους ή που διατηρούσαν ακόμα τις αισθήσεις τους και ούρλιαζαν (δεν του έκανε διαφορά), και τους εκτόξευε δεξιά αριστερά, σπάζοντας έπιπλα, καθρέφτες στους τοίχους, αλλά και το ηθικό όσων είχαν την ψευδαίσθηση ότι θα γλίτωναν. Συγχρόνως ο Μόρθογκ ξεβίδωσε το σιδερένιο πόδι ενός σακάτη και το μεταχειριζόταν ως ρόπαλο, σπέρνοντας κι άλλον πανικό και τρόμο. Ολόγυρα θαμώνες πάλευαν, έσπρωχναν, γρονθοκοπιούνταν, κραύγαζαν. Ορισμένοι έκλαιγαν κι όσοι τους έκοβε το μυαλό άνοιγαν ή έσπαγαν τα παράθυρα και πηδούσαν έξω. Ο μηχανικός παπαγάλος που συνήθως κούρνιαζε στο ράφι πίσω απ' το μπαρ αναστατώθηκε κι εκείνος και πετούσε πάνω απ' τη σύρραξη στριγκλίζοντας: «Ξύλο! Ξύλο! Ξύλο!».

Στο μεταξύ ο Νολ, μπουσουλώντας ανάμεσα απ' τους μαινόμενους μεταλλωρύχους, σύρθηκε μέχρι την άκρη του μπαρ, όπου και λούφαξε πίσω από μια σπασμένη καρέκλα, με μάτια γουρλωμένα. Όπως είπαμε, επρόκειτο για συχνό φαινόμενο να ξεσπούν καβγάδες στο πανδοχείο και πολλές φορές να καταλήγουν σε άγρια μπουνίδια, όμως αυτό δε σήμαινε κι ότι συμφιλιωνόταν με την ιδέα. Κάθε φορά και καινούριο άγχος.

Ξαφνικά ένωσε ένα βαρύ χέρι να πέφτει στον ώμο του και γυρίζοντας αντίκρισε τον Ζεφιράτ. Ο πανδοχέας έδειχνε εξοργισμένος. Κρατούσε στο χέρι τον Τεζαριστή, το τέιζερ – ηλεκτρικό ακινητοποιητή που επιστράτευε σε τέτοιες περιπτώσεις για να επαναφέρει την τάξη στο εστια-

τόριό του. Τον φόρτιζε μόνιμα πίσω απ' το μπαρ και τα 50.000 βολτ που εκτόξευε αρκούσαν για ν' αφήσουν αναίσθητο οποιονδήποτε μελαλή πελάτη. Να καλέσει την πλανητική αστυνομία, ούτε λόγος. Έκρυβε κι ο ίδιος αρκετές παρανομίες, ενώ παραήταν κιοτής για να παλέψει.

«Τσακίσου στην κουζίνα και θα λογαριαστούμε μετά εμείς!» φώναξε στον Νολ σπρώχνοντάς τον.

Όμως για κακή του τύχη, μόλις στράφηκε προς την αίθουσα και τον γενικό χαμό, βρέθηκε αντιμέτωπος με το Θεριό, που εκείνη τη στιγμή παρέκαμπτε έναν σωρό αναίσθητων θυμάτων του προκειμένου να συνεχίσει να δέρνει απ' την άλλη πλευρά. Ο Γκόρθογκ έτρεφε ιδιαίτερο μίσος για τον Ζεφιράτ, καθώς είχε βρεθεί πολλές φορές στη λάθος άκρη του Τεζαριστή, οπότε δεν έχασε καιρό με φιλοφρονήσεις. Τον άρπαξε απ' τον λαιμό και του τράβηξε ένα επικό χαστούκι, το οποίο του κλόνησε τον κόσμο κι επέφερε το ίδιο αποτέλεσμα με τον Τεζαριστή. Κοινώς, τον άφησε αναίσθητο μονομιάς.

Ο Νολ δεν έμεινε να δει περισσότερα. Ενώσω το Θεριό τοποθετούσε τον πανδοχέα στον σωρό με τους υπόλοιπους λιπόθυμους (αν μη τι άλλο ήταν νοικοκύρης), σύρθηκε στο άνοιγμα του πάγκου και πέρασε πίσω απ' το μπαρ.

Σηκώθηκε και με το κεφάλι σκυφτό έτρεξε προς την κουζίνα, την οποία χώριζε απ' την τραπεζαρία ατσαλένια πόρτα ασφαλείας με παράθυρο-φινιστρίνι προς προστασία της Τζελμίν. Εκείνη είχε απαιτήσει την εγκατάστασή της, απειλώνοντας με χωρισμό τον Ζεφιράτ, καθώς έτρεμε το φυλλοκάρδι της με τους μανιακούς που κατοικοέδρευαν στο εστιατόριο.

Ο μηχανικός παραγάλος

ΕΧΟΝΤΑΣ ΑΚΟΥΣΕΙ ΤΟΝ ΣΑΜΑΤΑ, η Τζελμίν παρακολουθούσε με μάτια ορθάνοιχτα απ' το φινιστρίνι της πόρτας το πατιρντί που εξελισσόταν στην άλλη πλευρά του πανδοχείου. Στο παχουλό, καλοσυνάτο πρόσωπό της κυλούσαν κόμποι ιδρώτα απ' το άγχος και τη ζέστη της κουζίνας. Αντικρίζοντας τον Νολ, άνοιξε βιαστικά και κλειδαμπάρωσε πίσω του.

«Το όγονο πόλο;» ρώτησε τρομαγμένη.

Όχι, η Τζελμίν δεν έπασχε από κάποιο είδος γλωσσικής διαταραχής. Απλά ήταν της μόδας τον τρέχοντα μήνα στον Μπλουβ3 να μιλούν χρησιμοποιώντας μόνο το «ο» απ' τα φωνήεντα. Είχαν προηγηθεί οι μόδες του «α», του «ε» και του «ι», αλλά τώρα κέρδιζαν έδαφος οι κυκλικές εκφωνήσεις. Όλοι οι διάσημοι του πλανήτη αναδιαμόρφωναν την προφορά τους. Στις μακροσθόνες ρεπόρτερ, πολιτικοί και λοιποί μαϊντανοί εκφράζονταν μόνο με το «ο», κι όποιος αγνοούσε τις επιταγές της μόδας έπανε αυτόματα να είναι γκλάμορους. Κακό πράγμα να πάσχεις από αγκλαμουριά. Αυτός ήταν κι ο μεγάλος καημός της Τζελμίν, ότι ζούσε αποκομμένη απ' την καλή κοινωνία της Αλ-Αχλύ-3081°, περιστοιχισμένη από απαίδευτους και αγροίκους. Εξού

και φρόντιζε ν' ακολουθεί κάθε νέα εξέλιξη, άσχετα αν περνούσαν απαρατήρητες οι προσπάθειές της στο πανδοχείο. Τουλάχιστον ήταν ενημερωμένη όταν μια στο τόσο κατέβαινε στην πόλη να δει τις φίλες της.

Τουτέστιν, αυτό που μόλις είπε σήμαινε: «Τι έγινε πάλι;».

Ο Νολ ανασήκωσε τους ώμους. Δε σκόπευε να της μαρτυρήσει ότι ο ίδιος ευθυνόταν κατά μεγάλο μέρος για το νταβαντούρι που επικρατούσε στην τραπεζαρία. Γδούποι, κραυγές κι απίστευτη χάβρα ακούγονταν απ' την άλλη πλευρά της πόρτας, ενώ κατά διαστήματα ξεχώριζε το Φρικιό να ωρύεται δαιμονισμένα.

«Δον μπορό, κότο όγονο!» επέμεινε η Τζελμίν πιέζοντάς τον για πληροφορίες, και του πήρε λίγο χρόνο μέχρι να καταλάβει ότι εννοούσε: «Δεν μπορεί, κάτι έγινε!».

«Ο Βιγκ κλότσησε το Φρικιό» απάντησε μισοένοχα.

«Ο θοό μο, γ' οφτό το Θοροό μπόκο στο μόχο!» αναφώνησε η Τζελμίν. Ο Νολ αποκωδικοποίησε τη φράση: «Ω θεέ μου, γι' αυτό το Θεριό μπήκε στη μάχη!».

«Ναι».

«Τολόχοστον ο Ζοφορότ θο τος οπονοφόρο στον τόξο μο το Τοζοροστό».

«Ε, Τζελμίν...» είπε διστακτικά ο Νολ.

«Το;!» ρώτησε εκείνη τρομοκρατημένη.

«Τον πρόλαβε το Θοριό, ε, το Θεριό» είπε ο Νολ, μπερδεύοντας προς στιγμή τα λόγια του.

«Τι πράμα;!» τσίριξε η Τζελμίν, ξεχνώντας μόδες και προφορές.

Ανασηκώθηκε στο φινιστρίνι και περιέφερε το βλέμμα της στην αίθουσα. Αντικρίζοντας τον Ζεφιράτ στην κορυ-

φή ενός σωρού με λιπόθυμους, η έκφρασή της άλλαξε από φόβο σε θυμό κι απελπισία.

«Ο άχρηστος!» φώναξε αγανακτισμένη. «Για τίποτα δεν είναι ικανός! Κι αυτός και όλοι τους! Πάλι τα κάνουν λίμπα! Δε θα μείνει καλαμάκι όρθιο!» είπε κι έβαλε τα κλάματα, τόσο για τη χάλια ζωής της όσο κι επειδή ξέχασε να προφέρει τις λέξεις μόνο με το «ο».

Η Τζελμίν γλίστρησε με την πλάτη στην πόρτα, κάθισε ανακούρκουδα στο πάτωμα κι έκλαιγε γοερά. Σκούπιζε τα χέρια στην ποδιά της και, καθώς αυτή ήταν βρόμικη απ' το μαγείρεμα, όταν τα ξανάφερνε στο πρόσωπο κόλλαγαν στα μαλλιά της κομμάτια ακανθάγγουρα και γκρομάτες.

Ο Νολ έκατσε δίπλα της. Δεν ήξερε τι να πει ώστε να την κάνει να αισθανθεί καλύτερα. Ούτε ήταν καλός με τις λέξεις, μια και δεν είχε σχεδόν κανέναν να συζητά. Άπλωσε όμως το χέρι και καθάριζε σιωπηλά τα μαλλιά της απ' τα ακανθάγγουρα και τις γκρομάτες.

Η Τζελμίν δεν ήταν μάνα του, ούτε την ένιωθε ποτέ έτσι. Ίσως αν την άφηνε ο Ζεφιράτ, τα πράγματα να 'ταν αλλιώς και να βρίσκονταν πιο κοντά. Εκείνη ανέλαβε και τον μεγάλωσε μόνη της μέχρι μια ηλικία. Αφότου όμως το αγόρι άρχισε να καταλαβαίνει τον κόσμο, ο πανδοχέας μπήκε στη μέση και της απαγόρευσε τα πολλά πολλά μαζί του. Φρόντιζε να της θυμίζει σε κάθε ευκαιρία ότι δεν ήταν δικό της παιδί, πράγμα που την πλήγωνε, και την αποπαιρνε με άσχημο τρόπο όποτε η διαχυτική καλοσύνη της στρεφόταν στον Νολ. Κατά συνέπεια η Τζελμίν κρατούσε την απόστασή της, αν και δε σταμάτησε ποτέ να του συμπεριφέρεται φιλικά. Εκείνη του 'μαθε να γράφει και να διαβάζει, ενώ μερικές φορές, όταν τα πράγματα σκού-

ραιναν, ήταν η μόνη που του συμπαραστεκόταν. Όσο τουλάχιστον μπορούσε, ξεφεύγοντας απ' τον έλεγχο του Ζεφινιάτ.

Σε λίγο, η Τζελμίν σταμάτησε να κλαίει. Σηκώθηκε, τίναξε την ποδιά της κι έριξε μια ματιά απ' το φινιστρίνι. Ο πανζουρλισμός στην άλλη πλευρά καλά κρατούσε. Πάντα έτσι συνέβαινε, θα πλακώνονταν μέχρι να μείνει όρθιος ένας ή και κανένας. Κατόπιν οι μεταλλωρύχοι θα 'παιρναν τον δρόμο για τα ορυχεία και η Τζελμίν με τον Νολ θ' αναλάμβαναν να επισκευάσουν τα κατεστραμμένα έπιπλα, να συνεφέρουν τους λιπόθυμους, να καθαρίσουν και να ξαναστήσουν το εστιατόριο.

«Οντόξο» είπε η Τζελμίν, ξαναβρίσκοντας την αυτοκυριαρχία της και τη μονάτη προφορά. «Ός πλόνομο τολόχοστον το πιότο μόχρο νο τολόσον».

Τα επόμενα λεπτά απασχολήθηκαν με τη λάντζα, ρίχνοντας φευγαλέες, αγχωμένες ματιές προς την πόρτα όποτε κάποιο ιδιαίτερα άγριο ουρλιαχτό έφτανε στ' αυτιά τους.

Θα νόμιζε κανείς ότι το εστιατόριο διέθετε γιγαντιαίο πλυντήριο για τα πιατικά. Όμως όχι. Η τσιγκουνιά του Ζεφινιάτ τους ανάγκαζε να τα πλένουν όλα στο χέρι, ένα ένα. Ο λόφος με τα βρόμικα πιάτα, ποτήρια και μαχαιροπίρουνα υψωνόταν ως το ταβάνι και τα χέρια τους έλιωναν σε μια διαρκή μάχη που τελειωμό δεν είχε. Έπαυε προσωρινά κάθε βράδυ κι άρχιζε πάλι την επομένη.

Βρίσκονταν σχεδόν στη μέση της στοίβας με τ' άπλυτα, όταν ο Παπαγκάι χτύπησε με το ράμφος του το φινιστρίνι, σημάδι ότι ο καβγάς έληξε.

Η Τζελμίν σκούπισε τα χέρια κι άνοιξε διστακτικά την πόρτα. Ο μηχανικός παπαγάλος πέταξε απ' τη σχισμή χτυ-

πώντας τα χάλκινα φτερά του και προσγειώθηκε στον νεροχύτη δίπλα στον Νολ.

«Το ματς τελείωσε!» έκραξε. «Νικητής το Θεριό!»

Όπως πάντα, ο Παπαγκάι ήταν ντυμένος με γιλέκο, γραβάτα και ημίψηλο καπέλο στο κεφάλι, όλα μπρούντζινα. Το ίδιο και το μονόκλ που βρισκόταν κολλημένο γύρω απ' το δεξί του μάτι.

«Το πρόγμο, Ποπογκό;» είπε η Τζελμίν τρομοκρατημένη. «Όνο οκόμο όξο το Θοροό;»

«Μίλα κανονικά, μωρή!» αντέδρασε ο παπαγάλος. «Η προφορά σε μάρανε!»

«Όνο όξο το Θοροό;» συνέχισε ακάθεκτη η Τζελμίν, κοιτώντας απ' τη μισάνοιχτη πόρτα.

«Να βράσω τις μόδες σας! Τι λέει αυτή, ρε;» είπε ο Παπαγκάι στον Νολ.

Όχι ότι δεν καταλάβαινε. Απλά ήταν σκατόψυχος και του άρεσε να ενοχλεί τους πάντες. Ο μηχανικός παπαγάλος δεν ανήκε στον Ζεφινράτ, ούτε αποτελούσε μέλος του προσωπικού του πανδοχείου. Κάποιος πελάτης τον παράτησε εκεί χρόνια πριν και δεν κατάφεραν ποτέ να τον διώξουν. Προσπαθούσε ο Ζεφινράτ τουλάχιστον μια φορά τον μήνα να τον στείλει στον αγύριστο, όμως το ενοχλητικό πτηνό δε σκάμπαζε. Ήταν τεχνητής νοημοσύνης και παλιό μοντέλο, οπότε έμενε προσκολλημένο στα χούγια του.

«Σε ρώτησε αν είναι ακόμα έξω το Θεριό» απάντησε προσεκτικά ο Νολ. Έπρεπε κανείς να 'ναι επιφυλακτικός με τον παπαγάλο και τις κυκλοθυμικές του διαθέσεις. Δεν το 'χε σε τίποτα να στραφεί εναντίον σου απ' τη μια στιγμή στην άλλη δίχως λόγο.

«Όχι, την έκανε. Σέρνοντας πίσω του τον Βιγκ» είπε ο

Παπαγκάι και η Τζεελμίν άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης.

«Νομόζο λόο ολόθο» είπε χωρίς να γυρίσει προς το μέρος τους, εξετάζοντας ακόμα το πεδίο της μάχης.

«Γιατί, μωρή, πότε λέω ψέματα;» εξανέστη ο μηχανικός παπαγάλος κι έφτυσε μια ροχάλα στη στοίβα με τα καθαρά πιρούνια.

Ο Νολ τον αγριοκοίταξε. Ο Παπαγκάι δεν μπορούσε να εκκρίνει υγρά, καθότι ρομποτικό ον. Πήγαινε όμως και ρουφούσε τις φρέσκες χλέπες των μεταλλωρύχων (αίσθηση της γεύσης δεν είχε), τις διατηρούσε υγρές με το εσωτερικό ψυκτικό του σύστημα και τις εκτόξευε αδιάκριτα όποτε τσαντιζόταν.

«Ο Ζοφορότ πό όνο;» ρώτησε πάλι η Τζεελμίν. Δεν τον έβλεπε στον σωρό με τους λιπόθυμους.

«Το ’κοψε λάσπη ο γενναίος σου» αποκρίθηκε ο παπαγάλος περιπαικτικά. «Σηκώθηκε σε κάποια φάση, είδε το Φρικιό απέναντί του κι έκλασε γκρομάτες. Έδωσε ένα σάλτο απ’ το παράθυρο κι ακόμα τρέχει».

«Οχ, όχο...» ψιθύρισε η Τζεελμίν κι άνοιξε περισσότερο την πόρτα.

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό για σένα, ε;» ρώτησε ο Παπαγκάι με νόημα τον Νολ.

Εκείνος δεν απάντησε. Γύρισε κι άρχισε να ξαναπλένει τα πιρούνια.

«Σου μιλάω, ρε μόμολο!» τα πήρε πάλι ο παπαγάλος κι έφτυσε μια δεύτερη χλεμπόνα στα πιρουνικά.

«Τι θες;» του αποκρίθηκε ανόρεχτα.

«Όταν γυρίσει ο χοντρομπαλάς, μαζί σου θα τα βάλει» είπε ο Παπαγκάι, αφήνοντας ένα ξερό γέλιο: «Χε χε». Να

γελάσει κανονικά δεν μπορούσε, σχημάτιζε μόνο ήχους γέλιου με λέξεις.

«Δεν ξέρω τι λες» είπε ο Νολ, αποφεύγοντας σκόπιμα το βλέμμα του.

«Χε χε. Πώς δεν ξέρεις... Ξέρεις και παραξέρεις!»

«Βούλωσέ το!» του ψιθύρισε.

Η Τζελμίν βρισκόταν στο άνοιγμα της πόρτας κι έβγαλε δειλά δειλά απ' την κουζίνα.

«Αφού εσύ άρχισες τον καβγά, ρε!» ξεκίνησε να λέει ο μηχανικός προδότης με φωνή που δυνάμωνε σε κάθε λέξη. «Σε είδα! Εσύ άδειασες...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την κατηγορία του. Ο Νολ τον άρπαξε και τον βούτηξε στον γεμάτο μέχρι πάνω νεροχύτη.

«Γρλουγρλ γρλουγρλου γρλ» ακουγόταν κάτω απ' το νερό καθώς ο παπαγάλος χτυπιόταν δαιμονισμένα. Ευτυχώς η Τζελμίν προχωρούσε προς το μπαρ και δεν τους πρόσεχε.

Μερικές στιγμές αργότερα, ο Παπαγκάι απενεργοποιήθηκε. Ο Νολ ένιωσε την αντίστασή του να σταματά κάτω απ' το νερό κι αφού περίμενε λίγο τον ξανάβγαλε στην επιφάνεια.

«Χάρη σου κάνω που δε λέω στον Ζεφινράτ πώς να σε ξεφορτωθεί» μουρμούρισε στο ρομποτικό πτηνό, ενώ το τύλιγε σε μια πετσέτα και την έδενε κόμπο.

Είχε ανακαλύψει εδώ και χρόνια ότι ο Παπαγκάι βραχυκυκλωνόταν σ' επαφή με το νερό, παρ' όλα αυτά δεν το μαρτυρούσε στον Ζεφινράτ. Φίλοι δεν ήταν, όμως ο παπαγάλος έκανε τη ζωή του πανδοχέα δύσκολη. Κατά συνέπεια θα μπορούσε να θεωρηθεί τρόπον τινά σύμμαχος, αν

και συχνά πυκνά έβαζε και τον Νολ σε μπελάδες. Ήταν μεγάλος κάρφαρος, εξού και δεν τον λυπόταν. Όποτε κατάφερε να τον πιάσει, μια στο τόσο γιατί ο παπαγάλος εκτός από πανέξυπνος ήταν και αεικίνητος, του υπενθύμιζε ότι γνώριζε το μυστικό του.

Ελέγχοντας ότι η Τζελμίν δεν τους έβλεπε, ο Νολ άνοιξε την πίσω πόρτα της κουζίνας και βγήκε στην αυλή. Έτρεξε μέχρι τον σωρό από σπασμένα έπιπλα και διαλυμένες συσκευές που μάζευε ο Ζεφινράτ σε μια γωνιά (ο πανδοχέας δεν πετούσε τίποτα το οποίο μπορούσε ολόκληρο ή μέρος του να ξαναχρησιμοποιηθεί) κι ανασήκωσε το καπάκι ενός σιδερένιου κάδου.

Άφησε τον πετσετωμένο παπαγάλο να πέσει στον πάτο μ' έναν πνιχτό γδούπο, έβαλε το κάλυμμα στη θέση του κι έσυρε από πάνω μια ογκώδη λαμαρίνα. Θα κέρδιζε έτσι κάποιον χρόνο μέχρι να στεγνώσει ο παπαγάλος, να συνέλθει και να ελευθερωθεί. Ως τότε θα σκεφτόταν πώς ν' αντιμετωπίσει την οργή του Ζεφινράτ.